

Talán csak öregebb lettem, dörmögöm, de tudom, hogy nem lettem
öregebb, csak elhagyottabb.
mint akinek estéből a vigasztaló mesék lassan elmaradoztak,
mint akire a nappalok már úgy virradnak, hogy mesékkal nem lehet
gondjaikat kioltani,
mint akit az elődök meszesgödreiből már szíven legyintett valami,
mint aki úgy élne legszívesebben, mint a vasárnapesti csöndben
elálmódzó többiek,
de aki érzi, hogy míg szendereg a világ, ébren kell maradni
valakinek.

EÖRSI ISTVÁN

A HEGYEN

A fenyvesek örök szaga
elereszt nemsokára.
Magábaszívott — s holnap visszalök
a Tátra.

A köd
anarchiáján fúrtam át magam
fehér szélben, zihálva,
hogy térdig a hóban
a tetőre kapaszkodjam,
hol a felhők puha hasába
bőködnek láthatatlan pengék,
s a sebből szürke nyirok
csurog,
s karhossznyi kör a végtelenség.

Rendet
csupán a magány jég-szele teremthet —

ímhol kerekedik,
s a káoszról sorra kiválnak
a világrészek, süvítve, amíg
a gerinc éle szétvágja a tájat.
balra a múlt
a lábam alatt,
a lábam alatti felhők alatt
a semmibe szorult,
s jobbról, akár e pillanat
áhitozásai,
ragyog a szesz-tiszta vidék.

Szinte hallani,
ahogy rácsattan az üvegbúra-ég.

A történelemből a hegyre
kerültem:

nyolc napig hígabb lég-rétegekbe
futottam, szinte menekültem —
üdít az ember-nélküliség.

A fűcsomón, amelynek tompa
akarattal, sárgultan, nyomorodva
is nőni muszáj,
virul a fűrtös, kristály-szemű jég,
vöröslő kövek éle
meghökkenítő arabeszket
karcol a szélbe,
s mint bölcső puha fehére,
tárul a tejgőzű felleg.

Tagolt formák, fény, tisztaság,
a szabadság megmentő hazugságai,
nem maradhatok veletek tovább,
de rólatok kell majd vallani —

ösvények hurkain síklott a sí,
s míg hallgattam félve,
a mázsás hó alatt
hogy morajlik a hólé-áradat,
mélyen fúródtam a természet közönyébe

most süt a nap, sziklán fekszem,
hó-szikrák a szememben,
idő-szag, térnek párlata —

magam fölé emel
rücskös köveivel
e kétezer méteres tető,
hogy hiánytalanul vihessem haza
mindazt, mi innen sem elérhető.